

die volgens hem veel te lang waren; een knappe vrouw moest een ander ook eens laten genieten, in eer en deugd. Juffrouw Doorzicht gaf toe dat haar mouwen, naar de mode, korter behoorden te zijn, maar zij was er altijd op uit elken zweem van coquetterie te vermijden; een alleenwonende vrouw raakte zoo licht in opspraak. Blijleven gaf haar volkomen gelijk; hij voegde er bij hoe hij zelf, voor het eerst in de wereld verschijnend, korte mouwen had gedragen doch spoedig afgeschafte, daar de Haagsche dames zoo vrijpostig konden wezen tegenover een alleenwonend heer. En thans droeg hij ze zoo lang mogelijk — „kijk maar” liet hij er op volgen, zijn lubben over de hand trekkend, zoodat alleen de punten zijner welverzorgde nagels te voorschijn kwamen. Juffrouw Doorzicht vond hem ontzettend aardig; in geen twintig

Toen begon hij over haar mouwtjes...

jaar had een heer zich zóó met haar bemoeid; haar neus krulde en zij schoof van louter plezier, als werd ze gekitteld, op haar stoel heen en weer. De dominee luisterde toe met een lankmoedig glimlachje, de dwaasheden zijner medestervelingen niet willende veroordeelen, mits hij er zelf niet aan behoefde deel te nemen.

Mientje en Leentje voelden zich een weinigje verlaten; de hartsgeheimen waren uitgeput en niemand bemoeide zich met haar. Hofland was steeds vervuld met de theorie der schermkunst; hij kon een figuur, die twee andere verbond, niet uit zijne herinnering opdiepen en peinsde er zich stomp over. Aan Blijleven had hij, onder het naar buiten gaan, gevraagd zijn getuige te willen wezen, waarop de ander voorloopig slechts met een onverstaanbaar gebrom had geantwoord, van oordeel dat men zich tot eene onaangename